

מכתב מאת צביה ריבן - אמו של אלעד ריבן ז"ל שנספה באסון הכרמל

אני מחכה לך שתחזור מבית הספר, עם הילקוט על הגב והחיוך הכובש. אני מחכה כבר תשע שנים. קוראת לך ביום ובלילה; "אלעדי שלי, תחזור כבר", ואתה לא. מי יכול למדוד את הכאב. אין לו קנה מידה. הוא גדול ועצום כמו היקום כולו.

הלוואי שיכולתי למחוק את היום הארור הזה מלוח השנה. היום בו, כאברהם אבינו, הובלתי אותך אל המזבח מבלי לדעת שאתה הולך לעלות על המוקד. ולא היה מי שיציל אותך. קראת לי ולא שמעתי. הייתי רחוקה מלשמוע את זעקתך אלי: "אמא, תצילי אותי! אני הולך למות! אני נשרף באש! אמא!!!" ילדי, בן 16 היית. מלא חיים, תקווה ואהבה, גדוש ברצון טוב לעזור לזולת. כל זולת. היהלום שלי. נער נפלא עם תוכניות וחלומות, אהבת הארץ ואהבת אדם ללא כל הבדל.

היית גאה להיות ישראלי שחי פה, שרוצה לתרום לחברה אשר הרגשת שהיא מעניקה לך הכל. החברה הזו, על טעויותיה הרבות, לקחה אותך ממני בחטף בדרך כל כך אלימה. לא יכולתי לדמיין שתעזוב את ספסל הלימודים, תרוץ לעזור ולא תשוב עוד הביתה לעולם. תמיד פחדתי מאנשים רעים שיציקו לך או יפגעו בך. פחדתי מכבישי הדמים, פחדתי שכאשר תהיה טייס - והיה ברור לי שתהיה טייס - תטיס מטוס ותיפול איתו לקרקע. פחדים של אמא.

הפעם לא פחדתי. ידעתי שאתה הולך לאן שליבך חפץ. רץ אחרי הלב. תמיד עזרתי לך לעשות את מה שאתה אוהב, וידעתי שאתה אוהב את מה שאתה עושה. סמכתי עליך כאדם בוגר ואחראי וידעתי שתהיה לעזרה כפי שהיית לי לעזר רב במהלך חיינו המשותפים הקצרים.

מי יכול לדמיין סוף אכזרי שכזה לנער תמים ומלא בערכים. יכולת לעקוב אחר השריפה דרך מסך הטלוויזיה, אבל בחרת לרוץ לאזור האש שהפך לאזור אסון, היה לאסון לאומי בקנה מידה שלא הכרנו קודם לכן והפך לאסוננו הפרטי. ביום הזה אבדו חיך והתרסקו חיינו לתמיד.

שום דבר לא ישוב עוד להיות כשהיה.

אלעדי שלי, אני מתגעגעת אליך כל כך. הלוואי שתחזור.

אמא.

ע"פ און וצוות קיימות מצינים עשור לאסון הכרמל

